

Hölgyeim és Uraim!

Kedves Vendégeink!

„A délvidéki magyarok tízezrei ellen elkövetett kommunista népirtás bűn volt. Ennek megállapításához és kimondásához nem szükséges semmi más, csak józan ész és keresztény erkölcs. Nem szükséges, hogy a magyar és a szerb utókor, politikusok és történészek számháborút folytassanak egymással, nem szükséges áldozati véralgebrát folytatni, nem szükséges kölcsönös szenvedéstörténeti versengésbe fogni, és nem szükséges bármikor visszájára fordítható történelmi ok-okozati összefüggésekbe bonyolódni. Mindez nem szükséges ahhoz, hogy józan eszünk és keresztény erkölcsünk alapján megállapíthassuk: ami 1944-45 fordulóján a délvidéki magyarsággal történt, az Isten és ember előtt is bűn volt.” – olvastam az imént megnyitott kiállítás egyik tablóján házelnök úr szavait. Kövér László a 2011-es megemlékezésen így folytatta:

Egy délvidéki, Tisza-menti falu, Csurog központjában egykor két templom - egy katolikus és egy pravoszláv - állt egymással szemben. 1945-ben, miután a tízezres lélekszámú településről két és fél ezer magyart kivégeztek, elűztek, javaikból kiforgattak, miután a magyar temetőt felszántották, és rajta disznókat legeltettek, a katolikus templomot is ledöntötték, hogy helyén futballpályát létesítsenek. Amikor a templom lerombolásakor egyik munkásra ráesett valami, és szörnyethalt, a jelenlevők között egy szerb istenfélő ember mondta: Kell, hogy legyen Isten, és az Isten csak egy lehet. És ő se nem szerb, se nem magyar."

Hölgyeim és Uraim! Kedves fiatalok!

Két éjszaka nappal nélkül – ezt a címet adta valaki annak a könyvének, amely a nemzeti szocialista rémuralmat követő kommunista diktatúra közös kelet-közép-európai sorsával foglalkozik. Vagy, hogy egy megtörtént Mindszenty – anekdotát idézzek: - Van-e különbség a náciizmus és a kommunizmus között? – kérdezték tőle egy sajtótájékoztatón. „Tőlem kérdik? Éppúgy ültem egyik börtönében, mint a másikban. A kettő volt szövetséges is, ellenség is. Eben gubát nem cserélünk. (a tolmáczhoz:) Ezt fordítsák le, ha tudják.”

A nemzeti szocialista és a kommunista rémtettek egyformán elítélendőek, nem alkalmazható kettős mérce. Az antifasiszta Tito partizánjai semmivel sem voltak különbek a náciknál. Egy hónap múlva lesz városunk vendége mai témánknak, az 1944-45-ös délvidéki magyarirtásnak első, elkötelezett, mintegy emblematikus kutatója, Matuska Márton. Amikor közel harminc éve első könyvét megírta, ő is szembesült ezzel a kettős mércével.

A kötet bevezetőjében idézett is egy ellenvetést: - Mit akarsz ezzel a témával? Minek írod meg? – Ő felsorolta azokat a bűntetteket, melyekről bőségesen esik szó. - Azokról nem kérdezted meg, ki írja, mi célból? – tette föl a kérdést. - Ezt meg még most sem kell feszegetni? – folytatta. - Járjunk azzal a bűntudattal, hogy mi rosszabbak vagyunk minden népnél, mert nekünk legfeljebb vétkeseink vannak, áldozatainkat pedig, ha voltak is, tapintatosan elhallgatjuk? Viseljük a kollektív bűnösség tudatának elviselhetetlen terhét, és tanakodjunk, hogy a magyarok között miért olyan nagy az öngyilkosok száma? Már szaporodni sincs kedvünk! Érdemes egy ilyen népnek?

Ezért mindazok a kutatások, könyvek, kiállítások, amelyek bontják a hallgatás, az elhallgattatás falát, többszörös értékkel bírnak.

Antigoné óta örök emberi parancs megadni halottainknak a méltó végtisztességet. A bűn ugyanis nem akkor teljesezik be, amikor azt elkövetik, hanem akkor, amikor azt elfelejtik. Igaz mindez a kollektív bűnösség elve alapján elkövetett XX. századi bűnökre is; igaz azok áldozataira és vétkeire egyaránt. Ez az oka annak, hogy míg a vétkes leginkább felejteni akarja, az áldozat mindig emlékezni akar a bűnre.

Egyben gyógyítják a nemzeti kisebbségi érzést, a „mi rosszabbak vagyunk minden népnél” előbb idézett megrögzöttségét is. Ennek a gyógyulásnak – ha apránként is - már tapasztaljuk jeleit. Népünk valóban „emelkedő nemzet” lett, hatvan évvel a magyar szabadság éve után újra példát adunk Európának. Hazánkat sokan irigylik a biztonságért és békéért, a szókimondó, a polgárok akaratát érvényesítő politikáért, az egyre javuló gazdasági, foglalkoztatási adatokért. Magyarország dolga az, hogy meghatározza saját érdekeit, pozícióit. Kommunista kérdésfeltevés az, hogy kinek az oldalára kell állni. Nekünk azt a kérdést kell feltenni, mi a magyar érdek. Így, az új esztendő első hónapjában jó szívvel kívánom, hogy ez a nemzeti önérdekelvű gondolkodás jellemezze jelen és jövőnk éveinket.